

ת"פ 13247/11/15 - מדינת ישראל נגד אושר אמזלג - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 13247-11-15 מדינת ישראל נ' אמזלג
לפני כבוד השופט יואב עטר
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד בת אל חיים יואל
נגד
הנאשם
אושר אמזלג - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד מירי שיין

גזר דין

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בעבירות של **פציעה** (לפי סעיף 334 לחוק העונשין, התשל"ז-1997), **ותקיפה סתם** (לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל).
2. כנלמד מכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, עניינן של העבירות בהן הודה הנאשם, בכך שהנאשם בעט מספר פעמים בגופו של המתלונן, ובהמשך פצע אותו בעצם החזה (סטרנום) פציעה אשר הצריכה טיפול רפואי בבית החולים "סורוקה" אשר כלל סגירת הפצע באמצעות סיכות.
3. ביום 21.7.16 הגיעו הצדדים להסדר טיעון אשר כלל את הודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן, והסכמה לדחיית הטיעונים לעונש עד לאחר קבלת תסקיר, תוך שהובהר כי הצדדים יטענו באופן פתוח לאחר קבלתו.

תסקיר שירות המבחן

4. מהתסקיר עולה כי הנאשם עבד טעם מעצרו בחנות, סיים 12 שנות לימוד וטרם גויס לצה"ל בשל ההליך הפלילי, הגם ש כעולה מהתסקיר הנאשם אמור להיות מוזמן לראיון בלשכת הגיוס.
5. כעולה מהתסקיר הנאשם הודה בפני שירות המבחן בביצוע העבירה דנן, נימק את ביצועה בכך שלשיטתו המתלונן (לדבריו - חבר ילדות המתגורר בסמוך לשכונה בה גדל) הפיץ עליו דברים שאינם נכונים, דבר אשר הוביל לוויכוח ולאלימות פיסית.
6. כעולה מהתסקיר, הנאשם התקשה להתייחס לפגיעה במתלונן.

עמוד 1

7. כעולה מהתסקיר, הנאשם התקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן.

8. כעולה מהתסקיר, הנאשם התקשה להביע חרטה על התנהגותו האלימה, והיה עסוק במחירים אותם משלם.

9. שירות המבחן התרשם כי הנאשם פעל באופן ילדתי וכוחני, ושעה שחש כי כבודו נפגע הוא מתקשה לבחון מרחב אלטרנטיבות נורמטיביות לפעולה.

10. שירות המבחן עמד בין השאר על כך שהנאשם מוכר לשירות המבחן לנוער משנת 2011, אז התרשם שירות המבחן מצרכים טיפוליים וקשיים התנהגותיים. שירות המבחן ציין שאז התקשה הנאשם לשתף פעולה עם שירות המבחן לנוער.

11. שירות המבחן ציין כי במסגרת ההליך דגן היה הנאשם מצוי בפיקוח מעצרים משך כשישה חודשים תוך ששולב בקבוצה טיפולית לעצורי בית, ובהמשך שולב בקבוצה טיפולית בתחום אלימות הרחוב, הגיע באופן קבוע ויציב למפגשים הקבוצתיים והשתתף באופן פעיל.

12. שירות המבחן התרשם כי הגם שהנאשם שיתף פעולה עם ההליך הוא עדיין מתקשה לערוך התבוננות מעמיקה אודות דפוסי התנהגותו המכשילים והאלימים, כמו גם דרכי התמודדותו במצבי קושי וקונפליקט שונים.

13. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להרחיב גבולות אחריותו על פגיעתו והנזק שגרם לאחר.

14. שירות המבחן התרשם כי מאפייני אישיותו הכוללים מאפייני אישיות ילדותיים, קושי בדחיית סיפוקים, קושי בהצבת גבולות פנימיים להתנהגותו וקושי לעמוד בגבולות חיצוניים, מהווים גורמי סיכון.

15. שירות המבחן התרשם כי לנאשם גורמי סיכון נוספים הנלמדים מהיותו בעל סף גירוי נמוך, אשר במצבים בהם חווה איום או פגיעה בכבודו הוא עשוי להגיב באופן אימפולסיבי ותוקפני.

16. שירות המבחן התרשם כי הנאשם כיום חסר כלים להתמודדות במצבי קונפליקט וקושי.

17. בבחינת גורמי הסיכוי עמד שירות המבחן על גילו הצעיר והנזקקות הטיפולית.

18. שירות המבחן המליץ על העמדת הנאשם לצו מבחן למשך שנה על מנת שימשיך את השתתפותו בקבוצה

הטיפולית לצד צו של"צ בהיקף של מאה שעות.

19. בנוסף המליץ שירות המבחן על ביטול ההרשעה, תוך שנימק זאת בחשש כי זו עלולה לפגוע באפשרות שילובו בצבא, במקורות פרנסתו ועתידו המקצועי והאישי, וכי ביטול ההרשעה יחזק את הנאשם במישור הרגשי, התפקודי והטיפולי.

טיעוני הצדדים

20. במסגרת הראיות לעונש הציגה המאשימה את התיעוד הרפואי אודות החבלות שנגרמו למתלונן, ופסק-דין ביחס להליך פלילי קודם שהתנהל בעניינו של הנאשם ואשר הסתיים בעונש ללא הרשעה.

21. המאשימה פרסה בפני בית המשפט את עמדת המתלונן והבהירה כי עמדתו חיובית כלפי הנאשם, וכי למתלונן אין עניין בהליך.

22. במסגרת הראיות לעונש הגישה באת-כוח הנאשם את צו הגיוס, מכתב ממעסיקו של הנאשם ומכתב מקצין התגמולים הנוגע להיות משפחת הנאשם משפחה שכולה.

23. במסגרת הראיות לעונש העידה אחותו הגדולה של הנאשם אשר עמדה על השכול שחווה המשפחה, ועל העובדה שהמדובר במשפחה חד-הורית, וכי הנאשם מהווה דמות גברית בבית ומסייע רבות לאמו.

24. באת-כוח המאשימה עמדה על חומרת העבירות והפגיעה בערכים המוגנים, טענה כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין שישה לבין עשרה חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

25. באת-כוח המאשימה טענה כי התסקיר הינו שלילי באופיו, נוכח קשיי הנאשם להביע חרטה ולקחת אחריות על מעשיו, כמו גם מאפייני האישיות עליהם עמד שירות המבחן.

26. באת-כוח המאשימה טענה כי המלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם תוכנו, כי לא מתקיימים שיקולי שיקום המצדיקים סטייה מהמתחם, הפנתה לפסיקה ועתרה לגזור על הנאשם מאסר בפועל בטווח שבין שישה לבין עשרה חודשים.

27. ב"כ הנאשם טענה ארוכות לעונש (הן בע"פ בדיון מיום 13.9.16 והן בהשלמת טיעונים בכתב שהגישה) והגישה פסיקה רבה.

28.באת-כוח הנאשם בטיעוניה לעונש טענה כי המדובר במקרה חריג נוכח העובדה שמדובר בוויכוח מילולי שהתדרדר, תוך שלמתלונן היה חלק בקללות.

29.באת-כוח הנאשם עמדה על כך שהמדובר בסכסוך בין חברי ילדות ולא בפגיעה באנשים זרים, עמדה על עמדתו החיובית של המתלונן ועל כך שהנאשם לא ביצע את העבירות באמצעות חפץ כמו סכין או אלה. באת-כוח הנאשם עמדה ארוכות על הנסיבות שהובילו לביצוע העבירה.

30.באת-כוח הנאשם עמדה על גילו הצעיר של הנאשם ונכונות צה"ל לגייסו, כמו גם רצונו להתגייס לשירות קרבי.

31.באת-כוח הנאשם הדגישה את נסיבותיו המשפחתיות הקשות של הנאשם, הכוללות את התאבדות אחותו במהלך שירותה הצבאי, הנסיבות המשפחתיות והעובדה שהנאשם עצמו היה בפרויקט "כנפיים של קרמבו".

32.באת-כוח הנאשם הדגישה כי הנאשם מוכן לפצות את המתלונן, עמדה על השלכות התקופה בה שהה הנאשם במעצר (כחודש וחצי), ועתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן תוך ביטול ההרשעה.

33.באת-כוח הנאשם שבה והדגישה את עתירתה לביטול ההרשעה תוך שנימקה עתירתה זו בין השאר בקשר בין המתלונן לבין הנאשם בעבר, העדר עניין של המתלונן בהליך כיום, טענתה כי מידת האשם של הנאשם אינה ברף הגבוה וכי למתלונן חלק באירועים (עובדה שאינה מוסכמת ואינה מפורטת בגדר כתב האישום המתוקן - י.ע.), ההליך הטיפולי שעבר הנאשם ועדיין עובר, הרצון שלא לפגוע בעתידו של הנאשם, כמו גם הנסיבות האישיות הקשות אודותיהן הרחיבה מעבר למה שנאמר בדיון ובתסקיר.

34.הנאשם עצמו בדברו לעונש הביע צער על ההתרחשויות.

מתחם העונש ההולם

35.הערך החברתי הנפגע הוא הביטחון האישי ושלמות הגוף.

36.ביחס למידת הפגיעה בערך המוגן יש ליתן הדעת לכך שמדובר בתקיפה בריונית של ממש. גם אם עפ"י טענת הנאשם בפני שירות המבחן וטענת ב"כ הנאשם קדמה התגרות מצד המתלונן (אין המדובר בעובדה מוסכמת ואין זכר לכך בכתב האישום המתוקן), יש לזכור כי המדובר, גם לשיטת הנאשם עצמו, בוויכוח מילולי, תוך שהמתלונן עצמו לא תקף פיסית את הנאשם.

37. הפגיעה במתלונן, כעולה מהתיעוד הרפואי שהוגש בהסכמה, ת/1, אובחנה כפצע דקירה שטחי בסטרנום, אשר הצריך טיפול רפואי שכלל סגירה עם סיכות. מעבר לכך שלפגיעה בעצם החזה יכולים היו להיות סיכונים אשר למרבה המזל לא מומשו, עצם השילוב של תקיפת המתלונן במספר בעיטות עם אותה פגיעה בחזה, מלמד על התנהלות אלימה ובריונית.

38. ביחס למידת הפגיעה בערך המוגן דומה כי השילוב של הבעיטות במתלונן עם אותה פגיעה בחזהו לאחר מכן, תוך שהמתלונן נזקק לטיפול רפואי של ממש, מעמיד את מידת הפגיעה בערך המוגן במיקום שאינו נמוך.

39. בע"פ 8991/10 **יעקב מכבי נגד מדינת ישראל** (27.10.11) - הדגיש בית משפט העליון את החומרה שבישוב סכסוכים באלימות, וקבע:

"...יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות... רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאלים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה."

40. יפים לעניין זה גם דברי כב' השופט דנציגר בע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נגד נאסר חסן** (10.11.09):

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשתה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריאח."

41. בע"פ 8314/03 **רג'אח שיהד נגד מדינת ישראל** (7.6.05), נאמר:

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכול כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריאח. וככל שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר."

42. בעפ"ג 3253-07-16 **נדיר אפסקר נ' מדינת ישראל** (5.10.16) נדרש בית המשפט המחוזי בבאר שבע לערעורו של נאשם נעדר עבר פלילי לחלוטין אשר הכה את המתלונן באמצעות בקבוק זכוכית בראשו וגרם לו לחתך במצח שנסגר באמצעות הדבקה, על רקע ויכוח בינו לבין המתלונן במהלך מסיבת השחרור של המערער משירותו הצבאי. אותו מערער נדון לארבעה חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נוספים, לאחר ששירות המבחן המליץ על ביטול ההרשעה ועל של"צ. בית המשפט המחוזי בבאר שבע אישר את עונש המאסר והוסיף כי:

"...בצדק ציין בית המשפט כי על בית המשפט לתרום תרומתו כדי לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. אחת הדרכים לעשות כן היא על-ידי ענישה מחמירה, בין היתר על-ידי הטלת עונשי מאסר בפועל אף שלא בדרך של עבודות שירות, גם כאשר מדובר בעבריינים חסרי פלילי (ההדגשה אינה במקור - י.ע.)."

43. יצוין כי עניינו של אותו אפסקר מאובחן לקולא ביחס לעניינו של הנאשם דנן, מקום שלאותו אפסקר היתה זו הסתבכות ראשונה ויחידה עם החוק, בעניינו של אותו אפסקר הוגש תסקיר חיובי גם בתוכנו ולא רק בהמלצתו ובעניינו של אפסקר, בדומה לעניינו של הנאשם דנן, עמדת המתלונן היתה חיובית ביחס לענישה שיקומית של הנאשם.

44. מדיניות הענישה בעבירות אלימות מעין אלו מגוונת ומשתרעת בין עונשי מאסר קצרים לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד למאסרים ממושכים בפועל, ובמקרים המתאימים אף נגזרו עונשי מאסר על תנאי.

45. בהינתן הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כנלמד הן מעוצמת האלימות, הן מעוצמת הנזק שנגרם (בשים לב לפציעה בחזה שהצריכה איחוי בסיכות), ומידת הפגיעה בערכים המוגנים, כמו גם מדיניות הענישה הנוהגת, סבורני כי על מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם לנוע בין ארבעה חודשי מאסר בפועל, אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות לבין עשרה חודשי מאסר בפועל.

הענישה בתוך המתחם, אפשרות החריגה מהמתחם משיקולי שיקום והבקשה לביטול ההרשעה:

46. הנאשם נדון ביום 29.10.13 (שנתיים בדיוק לפני ביצוע העבירה דנן) לענישה שיקומית בדמות חתימה על התחייבות ושל"צ ללא הרשעה, לאחר שבית משפט השלום לנוער אימץ במלואה את המלצת שירות המבחן בעניינו של הנאשם דנן.

47. עיון בגמר-הדין ובפרוטוקול הדיון בעניינו של הנאשם דנן בהליך הקודם (אשר הוגשו במסגרת פרשת העונש) מלמד כי המדובר בנסיבות דומות יחסית בהן הנאשם הגיע ביחד עם המתלונן למסיבת יום הולדת, שם החל ויכוח בינו לבין המתלונן, אלו דחפו האחד את השני והנאשם דקר ופצע את המתלונן באמצעות סכין מטבח ברגלו. במסגרת הסדר טיעון נמצא הנאשם אשם בגרימת חבלה ברשלנות.

48. סבורני כי מקום בו שנתיים בלבד לאחר שהנאשם זכה ליד שיקומית מושטת בגין ביצוע עבירה שמפסק-הדין ניתן ללמוד שנסיבות ביצועה אינן קלות ובעלות דמיון לעבירה דנן וביצע כשנתיים בלבד לאחר מכן עבירה חמורה יותר, הרי שדומה כי אותו הליך שיקומי אשר בא לידי ביטוי בהמלצתו הקודמת של שירות המבחן לא הועיל ולא מנע מהנאשם מלשוב ולפצוע אחר, והפעם באלימות רבה יותר, תוך ביצוע עבירת אלימות חמורה יותר.

49. מקום בו הנאשם שב וחבל באחר בתוך פרק זמן בן שנתיים יכול וניתן לראות בנאשם כמי שפירש את ידו השיקומית של בית המשפט באופן מוטעה, מעבר לעובדה שלא השכיל לנצל את היד השיקומית.

50. במסגרת השיקולים לחומרה לקחתי בחשבון את העובדה שזו הפעם השנייה בה נתן הנאשם את הדין, ואת הנלמד מגמר-הדין בהליך הפלילי הקודם של הנאשם.

51. במסגרת השיקולים לחומרה לקחתי בחשבון כשיקול של ממש את העולה מהתסקיר אודות העובדה שהנאשם עד היום מתקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלונן ולהתייחס לפגיעה בו.

52. שיקול של ממש לחומרה נובע מהעובדה שהנאשם התקשה להביע חרטה על התנהגותו, כנלמד מהתסקיר.

53. מקום בו הנאשם התקשה להביע חרטה, קשה לדבר על הפנמה, ובוודאי שכאשר מתקשה להביע חרטה יש לכך השלכה על הענישה בתוך המתחם.

54. במסגרת השיקולים לחומרה לקחתי בחשבון את התרשמות שירות המבחן כי הנאשם עסק במחירים אותם משלם חלף עיסוק בפגיעה במתלונן.

55. במסגרת השיקולים לחומרה לקחתי בחשבון את קשיי הנאשם לערוך התבוננות מעמיקה בדפוסי התנהגותו המכשילים והאלימים, כמו גם קשייו להרחיב גבולות אחריותו על פגיעתו והנזק שגרם לאחרים.

56. במסגרת השיקולים לחומרה לקחתי בחשבון גם את שיקולי הרתעת היחיד הנדרשים כנלמד מהעולה מהתסקיר אודות מאפייני אישיותו של הנאשם הכוללים סף גירוי נמוך, נטייה להגיב באופן אימפולסיבי ותוקפני במקום בו הוא חווה איום או פגיעה בכבודו, לצד קושי בהצבת גבולות פנימיים ועמידה בגבולות חיצוניים.

57. במסגרת השיקולים לקולא לקחתי בחשבון את העובדה כי עברו הפלילי של הנאשם כולל אך את אותו הליך בו נדון ללא הרשעה.

58. במסגרת השיקולים לקולא לקחתי בחשבון את גילו הצעיר והשתייכותו לקבוצת ה"בגירים-צעירים".

59. במסגרת השיקולים לקולא נתתי משקל של ממש לשיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן ונכונותו להשתלב ולהמשיך בהליך טיפולי.

60. במסגרת השיקולים לקולא נתתי משקל לנסיבותיו האישיות הקשות, הן הנסיבות המשפחתיות שאפפו את ילדותו והן נסיבות מותה של אחותו לפני כשנתיים.

61. במסגרת השיקולים לקולא נתתי משקל לרצונו של הנאשם להתגייס לצה"ל ולתרום לחברה.

62. סבורני כי המלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה שהתווה המחוקק, ולמעשה גם ספק אם עולה בקנה אחד עם תוכנו של התסקיר עצמו, קל וחומר בהינתן עברו של הנאשם.

63. באת-כוח הנאשם הצביעה על הפוטנציאל השיקומי הנלמד מהתסקיר ועתרה, למעשה, להעדיף את האפיק השיקומי, תוך קבלת המלצת שירות המבחן במלואה (לרבות ביטול ההרשעה).

64. נפסק כי ככלל, משנמצא הנאשם בהליך פלילי אשם, יש להרשיעו. זהו הכלל, וההימנעות מן ההרשעה הינה החריג לאותו הכלל: "**...הרשעה בדין היא מעשה מהותי שיש לו השלכות ברורות על הגדרתו של מי שעבר עבירה פלילית כבעל הרשעה קודמת. הימנעות מהרשעה שמטרתה לחסוך מן הנאשם את התיוג של עבריין עשויה להיות מוצדקת רק במקרים חריגים...**" (ע"פ 2513/96 ע"פ 3467/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש, פ"ד נ(3), 682, 684-685 (1996)).

65. נקבעו בהלכה הפסוקה הקריטריונים הכלליים אימתי יש להעדיף את ההימנעות מהרשעה ולנקוט בצעד חריג זה:

"אכן, ענישתו של נאשם היא אינדיווידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על-יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם. הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3), 337, 341-342 (1997)).

66. בהמשך נתגבשה בהלכה הפסוקה הדרישה לפיה על מנת לעמוד בקריטריון של פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, יש להראות פגיעה קונקרטיה ומוחשית של ההרשעה בנאשם, ואין די בהצבעה על פגיעה בעלמא בשל חסימה עתידית של אפשרויות תעסוקה שאינן קונקרטיה.

67. בע"פ 25507-01-16 **מדינת ישראל נ' אובשייביץ (17.4.2016)** נדרש בימ"ש המחוזי בבאר-שבע לסוגייה במקרה בו עוצמת האלימות היתה פחותה והפגיעה בשיקום הנאשם היתה קונקרטיה מאד ומוחשית מאד והדגיש כי:

"הכלל ונקודת המוצא בדין הפלילי (בענינים של בוגרים) הינם כי מי שביצע מעשה עבירה יורשע וייתן על כך את הדין. הימנעות מהרשעה... הינה החריג שבחריגים. להתקיימות חריג זה נדרשות שתי בחינות יסוד. האחד טיבו של מעשה העבירה שביצע הנאשם, והשנייה שיקולי השיקום המיוחדים הנטענים בעניינו ומידת השלכתה של ההרשעה לעניינם... כל הרשעה בפלילים של נאשם באשר הוא - גוררת בעקבותיה באופן בלתי נמנע הכתמה ופגיעה בדימויו בעיני הבריות ובעיני עצמו. אולם תוצאה בלתי נמנעת זו, הינה בסופו של יום אחת מתכליות הדין הפלילי... שיקולי השיקום של נאשם בוגר, אשר יהיה בכוחם להחריגו מהרשעה בדין, שמורים למקרים חריגים ביותר שאינם מתמצים בעצם ה'הכתמה' או ה'דימוי העצמי' שהינם כאמור התוצאות הבלתי נמנעות של הרשעה באשר היא, ובמידה לא מבוטלת אף אחת התכליות של הדין הפלילי".

68. סבורני כי בעניינו של הנאשם, מקום שהמדובר בעבירת אלימות חמורה, אשר גרמה לפגיעתו של אדם, בהינתן הצורך לעקור ולשרש את נגע האלימות, ובפרט בהינתן העובדה שהנאשם כבר זכה להזדמנות שיקומית בעבר, ונדון שנתיים עובר לביצוע העבירה דנן, ללא הרשעה, סבורני כי אין מקום להורות על הצעד החריג של ביטול ההרשעה.

69. בנוסף, לא הוצגה בפני פגיעה קונקרטיה ומוחשית של ממש בעתידו של הנאשם שיש בה כדי להצדיק את ביטול ההרשעה ובפרט בהינתן "מקבילית הכוחות" אל מול סוג העבירה וחומרתה וזאת בשים לב לכך ששירות המבחן ביסס את עיקר המלצתו לעניין זה על התרשמותו כי ההרשעה "תכתיים את עתידו" של הנאשם, ותפריע לו בהמשך חייו, כמו גם תעביר מסר שלילי ביחס למאמצי השיקום שערך. ביסס זה של המלצת שירות המבחן אינו עומד במבחנים שהותוו בהלכה הפסוקה, לעניין קיומה של פגיעה קונקרטיה ומוחשית כפועל יוצא של ההרשעה.

70. למעלה מן הצורך, (ותוך שיודגש כי גם אם היה בהרשעה בכדי לסכל גיוס הנאשם לצה"ל לא היתה מסקנת שונה) ביחס לשאלת הגיוס, לא בכדי לא ציין שירות המבחן כי יש בהליך או בהרשעה בכדי לסכל את הגיוס. בשורה ארוכה של תיקים שבאו בפני בימ"ש זה, עלה כי צה"ל אינו נמנע מגיוס מועמדים לשירות ביטחון שבאמתחתם הרשעה, אלא בודק כל מקרה לגופו, וכל מועמד לגיוס בהתאם לנסיבותיו (ור' לעניין זה **"נוהל מדיניות הגיוס לצה"ל של נוער עובר חוק" [מיטב]** ממנו עולה כי בעלי רישום פלילי מוזמנים לריאיון, על מנת לקבל החלטה ביחס לגיוסם וכי נקבע מפתח לשקלול העבר הפלילי המתבסס על דירוג העבירות, חומרתן וסוגי העונשים, תוך שבין השאר בוחן צה"ל האם מדובר במקרה בודד או בעבריין סדרתי, הגיל בעת ביצוע העבירה, הליך השיקום, הפרט בתהליך, וכי לא יגויס מועמד שקיימת סבירות שיפגע בפרט או

בסביבתו. מנוהל "מיטב" עולה כי גם בעבירות חמורות, ואף בעבירות חמורות מאד, ישנו פוטנציאל לגיוס, בהתאם לנסיבות).

71. בעניינו של הנאשם דן הדברים יפים מקל וחומר, בהינתן העובדה שתסקיר שירות המבחן רחוק מלהיות חד-משמעי נוכח העדר החרטה, העדר האמפתיה למתלונן וגורמי הסיכון הרבים הנלמדים ממאפייני אישיותו של הנאשם. בהינתן העולה מהתסקיר כאמור לעיל, עולה תהייה של ממש ביחס להתאמת המלצת שירות המבחן לתוכן התסקיר.

72. סבורני כי בעניינו של הנאשם לא מתקיימות הנסיבות המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום. גם אם הנאשם כיום התגייס להליך טיפולי (כפי שגם עשה בעבר באותו הליך בו אומצה המלצת שירות המבחן ובו נדון לשל"צ ולהתחייבות ללא הרשעה), הרי שמהתסקיר עצמו לא עולה כי הנאשם השתקם או כי ניתן לקבוע בשלב זה כי יש סיכוי של ממש שישתקם באופן המאפיל על שיקולי הענישה האחרים, קל וחומר נוכח עמדותיו ביחס לפגיעה במתלונן.

73. **סבורני כי גם אלמלא חומרת העבירה ואלמלא עברו של הנאשם, הרי שדי בכך שהנאשם מתקשה להביע חרטה ולגלות אמפתיה כלפי הפגיעה במתלונן בכדי לדחות את הבקשה לביטול ההרשעה, קל וחומר בהינתן הנתונים הנוספים.**

74. גם בהינתן השיקולים לקולא, סבורני כי, בנסיבותיו של הנאשם דן, ראוי לפעול בהתאם לעיקרון שצ"ן בית המשפט המחוזי בבאר שבע אך לאחרונה, בעפ"ג 3253-07-16 **נדיר אפטקר נ' מדינת ישראל (5.10.16)** עת צ"ן כי: **"...על בית המשפט לתרום תרומתו כדי לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. אחת הדרכים לעשות כן היא על-ידי ענישה מחמירה, בין היתר על-ידי הטלת עונשי מאסר בפועל אף שלא בדרך של עבודות שירות, גם כאשר מדובר בעבריינים חסרי עבר פלילי",** ונוכח השילוב של השיקולים לקולא עם השיקולים לחומרא שצוינו לעיל, הדין היה להורות על מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה ברף הבינוני עד בינוני גבוה של המתחם.

75. בעניינו של הנאשם דן, נוכח גילו הצעיר ונוכח אותו פוטנציאל שיקומי הנלמד מהמלצת שירות המבחן, ותוך שהובהר כי אין בכך בכדי להביע עמדה ולו ברמז או בכדי לטעת כל ציפיה בלב הנאשם הוריתי בדיון מיום 13.9.16, על הגשת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות, תוך שהובהר לנאשם ברחל בתך הקטנה כי ככל שלא יתייצב בפני הממונה על עבודות השירות לא יידחה מועד מתן גזר הדין, והנאשם יראה כמי שויתר על האפשרות לרצות מאסר בדרך של עבודות שירות. בנוסף הובהר לנאשם כי ככל שלא יקבל זימון לממונה עליו לפנות באמצעות באת כוחו וכי הדין לא יידחה בשל אי התייצבות בפני הממונה. הנאשם לא התייצב בפני הממונה ובדיון מיום 3.11.16, לאור הסברי באת כוחו של הנאשם, לרבות דבריה כי תואם מועד לריאיון בפני הממונה ליום 6.11.16 בשעה 09:00, ניתנה לנאשם הזדמנות נוספת להתייצב בפני הממונה על עבודות השירות במהלך תקופת הדחייה שניתנה לצורך מתן גזר הדין תוך שהובהר שוב לנאשם כי ככל שלא יתייצב לריאיון באותו מועד שתואם מראש ושבין השאר הודע לו ע"י בית המשפט במעמד הדיון

(כמפורט בפרוטוקול הדיון) הרי שייראה כמי שוויתר על האפשרות לרצות מאסר בדרך של עבודות שירות. לדיון שהיה קבוע ליום 5.12.16 לא התייצב הנאשם, ולא הוגשה חוות דעת מטעם הממונה, ואולם באת כוחו של הנאשם טענה כי הנאשם התייצב בפני הממונה. כעולה מהודעת הממונה על עבודות השירות 6.11.16, אשר התקבלה במזכירות בית המשפט ביום 5.12.16, הנאשם לא התייצב לאותו מועד שנקבע ליום 6.11.16, הגם שהיה ידוע לנאשם מבעוד מועד (כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 13.11.16), וזאת חרף דברי באת כוחו לעניין זה. בנסיבות אלו, גם אם הייתי מוצא מקום להקל עם הנאשם על דרך מתן אפשרות לריצוי המאסר בדרך של עבודות שירות (וסבורני כי לאור השיקולים שפורטו לעיל, לא זה המצב), ממילא, באי התייצבותו בפני הממונה למועד הנוסף שנקבע לריאיון עבורו, הרי שהנאשם ויתר הלכה למעשה על אפשרות זו.

76. למרות האמור לעיל, נוכח המשקל הרב שנותן אני לנסיבות לקולא, לרבות עמדתו הסלחנית של המתלונן, והטרגדיה שחוותה משפחת הנאשם, אמנע מהשתת מאסר ברף הבינוני-גבוה של המתחם, והמאסר שבדעתי להשית, יהא ברף הנמוך של המתחם.

77. סבורני כי ככלל, בעבירות מעין אלו, יש מקום להשית פיצוי של ממש לטובת המתלונן, ואולם נוכח עמדת המתלונן סבורני כי ניתן להסתפק בעניינו של הנאשם בפיצוי בסכום מתון ומידתי.

78. לאור כל האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. חמישה חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 28.10.15 עד 14.12.2015.

ב. עשרה חודשי מאסר, וזאת על תנאי, שלא יעבור משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו, כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. חמישה חודשי מאסר, וזאת על תנאי, שלא יעבור משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו כל עבירת אלימות מסוג עוון ו/או איומים.

ד. פיצוי למתלונן (עד תביעה 1 ברשימת עדי התביעה שבכתב האישום המתוקן) על סך 4,000 ₪. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 400 ₪ כל אחד, החל מיום 1.7.2017, ובכל ראשון בחודש שאחריו. לא ישולם אחד מהשיעורים במועדו תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי ותישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד למועד התשלום בפועל.

מובהר לנאשם כי עליו לסור למזכירות בימ"ש לשם קבלת שוברי הפיצוי, וכי לא יתקבלו כל טענות לפיהן הפיצוי לא שולם, במועדו, בשל אי קבלת שוברים.

אני מורה למזכירות למסור ביד הנאשם את שוברי הפיצוי, ככל שהנאשם יתייצב במזכירות.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבימ"ש המחוזי בבאר-שבע.

ניתנה והודעה היום י"א טבת תשע"ז, 09/01/2017 במעמד הנוכחים.

יואב עטר , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בשים לב למשך תקופת המאסר הקצרה יחסית, דומה כי ראוי להיעתר לבקשה.

הדין היה להתנות את עיכוב הביצוע בבטוחות משמעותיות יותר להבטחת ההתייצבות ואולם לאור הנסיבות האישיות, ובשים לב למשך תקופת המאסר, אמנע מכך.

לאור האמור לעיל, בכפוף לעמידה בתנאים שיפורטו להלן, יעוכב ביצוע תחילת עונש המאסר עד ליום 15.1.2017 בשעה 08:00, אז יתייצב הנאשם בכלא "דקל" שבמתחם כלא באר-שבע, כשהוא מצוייד בתעודת זהות ובהעתק גזר דין זה.

תשומת לב באת כוח הנאשם כי ניתן לפנות לשב"ס במסגרת נוהל מיון מוקדם וככל שיתואם מקום התייצבות אחר, יתייצב הנאשם באותו מועד במקום שיתואם עם שב"ס.

תנאי לעיכוב הביצוע הוא עמידה בתנאים הבאים:

- א. הפקדה בסך 1,000 ₪.
  - ב. ערבות צד ג' נוספת של אימו של הנאשם, בסך 10,000 ₪, וזאת בנוסף לערבויות הקיימות במסגרת תיק המ"ת.
  - ג. צו עיכוב יציאה מן הארץ.
  - ד. הערבויות שנחתמו בתיק המ"ת יעמדו בעינם וישמשו להבטחת ההתייצבות לא יעמוד הנאשם בתנאים הנ"ל יחל בריצוי מאסרו עוד היום.
- לאור דברי מאבטחי משמר בתי המשפט, יצוין כי הנאשם זוהה על ידי באת כוחו.

משמר בתי המשפט יעביר את הנאשם ליחידת נחשון אשר מבלי לגרוע מסמכות שב"ס, ביחס למקום ההחזקה, מתבקשת במידת האפשר להותיר את הנאשם עד ליציאת הפוסטה האחרונה, בהיכל בית המשפט, על מנת לאפשר למשפחה לגייס את הבטוחות.

<#5#

ניתנה והודעה היום י"א טבת תשע"ז, 09/01/2017 במעמד הנוכחים.

יואב עטר , שופט

הוקלדעלידינוריתג'רנו